

TRADUCCIÓ DE LA CRÍTICA DEL TIMES

Els comentaris en el món del jazz són que a Barcelona i als seus voltants s'està desenvolupant una escena viva i creativa. Com a part de la gira per tres ciutats que porten a terme algunes estrelles emergents de Catalunya, per dues nits, entre concerts a Paris i Reus a la costa daurada, Dean Street ha acollit músics que rara vegada, si no mai, havien tocat abans a Londres.

L'excepció és el company per un dia de Guy Barker, el saxo Perico Sambeat, qui s'ha fet un nom en l'escena internacional com a formidable improvisador, establint un elevat punt de referència per les aspiracions d'altres músics.

La primera nit va actuar el duet de piano i bateria de Sergi Sirvent i Xavier Maureta, al costat del trio convencional de piano de Xavier Dotras. Cap dels dos grups tenien res radicalment nou a dir, però tots dos van treure el millor profit de les seves composicions originals per part dels seus membres.

Sirvent va executar peces construïdes a partir de patrons repetitius, petites construccions de blocs temàtics que eren reflectits per la creativa bateria de Maureta, amb una execució enèrgica de piano i insinuacions de ritmes hispans. El duet va fer un gran ús de textures i variacions dinàmiques per establir varietats expressives, particularment a Searching Piece. La utilització d'una tècnica similar per interpretar una seqüència de Charlie Parker no va ser tan reeixida. Les incisives figures repetitives de Sirvent interrompien constantment el swing accelerat de Now's the Time o Yardbird Suite. Dotras va oferir una formació molt més arrodonida. El seu intercanvi amb el baixista Toni Pujol va ser magistral, i els càlids registres mitjos del baixista producen alguns solos sensitius i melòdics que s'entrelligaven perfectament amb els subtils acords de Dotras. El bateria, César Martínez, va oferir uns patrons de plats notablement densos, en mig del seu relaxat i discret acompanyament.

Mesurat, de caràcter llatí, i amb moments ocasionals d'introspecció que feien recordar l'últim Bill Evans, el trio va ser altament professional, però van tocar poca cosa diferent del que ja es fa en molts llocs del món. Si haguéssim tingut l'expressió refinada del Dotras Trio amb el fort accent local de les composicions de Sirvent, hauriem pogut gaudir d'una proposta molt més satisfactòria.